

ပျဉ်ဆင်

မြားနတ်မောင်ရဲ့ပစ္စလက်

အခန်း(၁)

ဤ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့်ဇာတ်ကောင်များသည်
စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးသက်သက်သာဖြစ်ပါသည်။
မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင်
ခွင့်လွတ်ပါ။

“ဒီအချိန် စာရေးဆရာမအိမ်မှာရှိတာ သေချာတယ်နော် ရွှေစင်”

“သေချာပါတယ်။ မမခါမှီ။ ရွှေစင် သေသေချာချာ စုံစမ်းထားပြီးသား။
ဆရာမက တစ်ပတ်နှစ်ရက်ပဲ အပြင်ထွက်တာ။ ဒီရက်တွေက ဆရာမ အိမ်မှာ
စာရေးတဲ့ရက်”

“ဟိုတစ်ခါလည်း နင်ပြောတဲ့ရက်ပဲ ငါတို့လာတာလေ။ အဲဒီ တုန်းက
တွေ့မှမတွေ့ဘဲ။ စောင့် လိုက်ရတာ မောနေတာပဲ”

“အဲဒီ တုန်းက သူကအရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ ရုတ်တရက် ထ
ထွက်သွားရတာ နဲ့ ကြုံရတာ ကိုး။ ပြီးတော့ ဖုန်းလည်းပျက်နေတော့ ကြုံချိန်းလို့
မရ။ သူ့ဟန်းဖုန်းကလည်း စာရေးတဲ့ အချိန်ဆို ပိတ် ထားတော့အလွယ်တကူ
ဆက်သွယ်လို့မရတာ ။ ဒီတစ်ခါကတော့ ရွှေစင်ဖုန်းကြိုဆက်ထားတာပဲ။
သူရှိမယ်လို့ သေသေချာချာ ပြောပါတယ်။ မမခါမှီရဲ့”

“အေးလေ ဒီတစ်ခါနဲ့ဆို သူ့ဆီလာရတာ ငါးခါတောင် ရှိပြီးနောက်”

“မဟုတ်ဘူး မမခါမှီ ခြောက်ခါရှိပြီ”

“အေးဟယ် သူကလည်း ခုထိ စဉ်းစားလို့ မပြီးသေးဘူးလား မသိပါဘူး။
ငါ့ကိုမျှော်လင့်ချက် တွေပေးထားပြီးတော့ ကဲ.. ကဲ ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေချ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေစင်က ခါမှီ မေးငေါ့ပြလိုက်တဲ့ ကားနောက်ခန်းက
လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ် ခု ထုတ်သယ်ချလိုက်ပါသည်။

လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကလည်း မနည်းလှပါ။

ပန်းသီးအလုံးလှလှတွေကပဲ ဆယ်လုံးတောင် ဆိုတော့ တစ်လုံးကို ခုနစ်ရာမှီ
သူကချည်း ခုနစ်ထောင်ဖိုးဖြစ်နေပြီ။ ပြီးတော့ ဆရာမစာရေးရင် စားဖိုဟု
မျက်နှာလုပ်ရအောင် ဝယ်လာရတဲ့ လက်ဖက်ထုတ်တွေနဲ့
ရွှေပုစွန်ခြောက်ပိဿာထုပ်ကြီး ကလည်း ပါသေးသည်။ ပြီးတော့ကော်ဖီမစ်
တစ်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် အိုဗာတင်းကတစ်ဘူး။ အမ လေး ဟယ်
သူ့ကိုလာကန်တော့ရတာ ကျနေတာပါပဲ။

ခါမှီလည်း ရွှေစင်ထုတ်ချလာသော ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းကြီးကိုချလိုက်မိပါ သည်။

စာရေးဆရာမ “နှင်းဆွတ်ပန်”ဆိုတာ နာမည်ကြီးတက်စဲလား
စာရင်းဝင် စာရေးဆရာမမှီ ထုတ်ဝေချင်သူတွေဝိုင်းနေတဲ့အထဲမှာ “မိုးသောက်စာပေ
”ပိုင်ရှင်ခါမှီတစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ် ပါသည်။

လောလောဆယ်မှာ ဆရာမက တခြားစာပေတိုက်တစ်ခုနဲ့
စာချုပ်ချုပ်ထားဆဲဆိုပေမယ့် အဲဒီ စာချုပ်ဟာ ပြီးလုပြီးခင်ဟု ရွှေစင်က
စုံစမ်းသိရှိလာပါသည်။

ရွှေစင်ဆိုတာ ခါမှီရဲ့ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးဆိုလည်း ဟုတ်။

စာအုပ်ဖြန့်ချိ၊ အကြွေးသိမ်း သည့်တာဝန်တွေက အစ ယူထားနိုင်တာမို့
ဖြန့်ချိရေးတာဝန်ခံ မန်နေဂျာဆိုတာမျိုးလည်း အမည်တပ် လို့ရကာ ဟိုစပ်စပ်
ဒီစပ်စပ် အားကိုးရသူကလေးပင်။

ဆရာမ ငါးယောက်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို လစဉ်ထုတ်ဝေနေခဲ့တာပင်။
အားလုံးက အချစ်ဝတ္ထုတွေ ချည်းသာဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုငါးယောက်စလုံးရဲ့ ဝတ္ထုစောင်ရေဟာ
သိပ်ပြီးအားကိုးရစရာမရှိ။ မှန်တန်းကလေး တွေရဲ့ ရောင်းနေရကာ တချို့ကလည်း
စောင်ရေအကျဘက်ကို ဦးတည်နေပြီး တချို့ကစောင်ရေ
တစ်ထောင်စွန်းစွန်းလောက် တချို့ကလည်း လွန်ရော။ ကျုံ့ရောမှ စောင်ရေ
နှစ်ထောင်ပဲရှိတာမို့ နှင်းဆွတ်ပန်းလို့ စောင်ရေထိပ်တန်းမှာရှိသော
စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ကို ကိုယ်တိုက်ကိုအပါ ခေါ်ဖို့ကြိုးစားရတာ ပင်။

နှင်းဆွတ်ပန်းရဲ့ စောင်ရေဟာ
ခြောက်ထောင်လောက်ရှိကြောင်းကိုလည်း ရွှေစင်က နှင်းဆွတ် ပန်းနဲ့ နီးစပ်ရာ
အသိုက်အဝန်းကတစ်ဆင့် သိလာခဲ့ပါသည်။

ဒီခေတ်မှာ အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ရဲ့
ဒီစောင်ရေဟာလည်း ထိပ်တန်းမှာရှိ သည်ဟု ပြောလို့ရသည်။
စောင်ရေတစ်ထောင်ငါးရာလောက် ကုန်ရင်ပဲ ထုတ်ဝေသူဘက်က အတော်
အသင့်တော့ မြတ်စွန်းနိုင်ပြီမို့ စောင်ရေ ခြောက်ထောင်ရဲ့ အမြတ်အစွန်းက
မနည်းဘူးပင်။

ဒါကြောင့်ပင် နှင်းဆွတ်ပန်းအိမ်ကို ထုတ်ဝေသူတွေ
ချောင်းပေါက်အောင် ဝင်ထွက်သွားလာနေ ကြတာဖြစ်ပါသည်။

ခါမှီကတော့ စာအုပ်ဖြန့်ဖြူးရောင်းချရာ စာအုပ်တန်းဘက်ကို
တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ရောက်ဖြစ်တာမို့ စာပေလောကရဲ့ သတင်းပလင်းအစုံကို

သိပ်မသိလှပါ။ ရွှေစင်ကတော့ အလွန်သွက် လက်၍ စပ်စပ်စုစုလည်းနိုင်ကာ
စာအုပ်တန်းက စာအုပ်ဆိုင်ရှင်တွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့လည်း ခင်မင်ရင်း
နှီးသတင်းဖလှယ်နိုင်တာမို့ ဝတ္ထုစောင်ရေအခြေအနေ တခြားစာအုပ်တိုက်တွေရဲ့
ခြေလှမ်း၊ စာရေးဆ ရာတချို့ရဲ့ သတင်းတွေကို ဆောင်ယူလာတက်ပါသည်။

နှင်းဆွတ်ပန်းကိစ္စကိုလည်း ရွှေစင်ကပဲ အကြံပေးခဲ့တာပင်။

“မမခါမှီ နှင်းဆွတ်ပန်းကို စိတ်ဝင်စားဘူလား”

ဟု ရွှေစင်က မေးလာတော့ ခါမှီက တက်ကြွလာတာ...

“ဘယ်နှယ်ပြောပါမယ် စိတ်ဝင်စားတာပေါ့။ သူ့စောင်ရေ
ကမနည်းဘူးဆို”

“ဆယ်အုပ်တစ်ဖြတ်ပဲ ချုပ်တာပါ။ မမရဲ့၊ အခု ခုနစ်အုပ်ပေးပြီးပြီးတဲ့
သုံးအုပ်ပဲ ကျန်တော့တာ သူကတစ်လတစ်အုပ်ရေးတာဆိုတော့ နောက်သုံးလဆိုရင်
စာချုပ်က ပြီးပြီ”

“ထုတ်လုပ်စတိုက်နဲ့ပဲ ထပ်ချုပ်ချင်ချုပ်မှာပါ။ သူ့ထုတ်ဝေသူနဲ့
အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီစောင်ရေနဲ့ ဒီဆရာမကို ထုတ်ဝေသူကကလည်း
ဘယ်လက်လွှတ်ခံပါမလဲ။ ခုလောက်ဆို နောက်စာ ချုပ်အတွက် စရံတွေ
ဘာတွေတောင် ပေးချင်ပေးထားမှာ”

“အဲဒါ ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ မသိဘူး။ အခုတခြားတိုက်တွေက
ထုတ်ဝေသူတွေလည်း နှင်းဆွတ်ပန်းဆီဝင်ထွက်နေကြပြီ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ
စာရေးဆရာမက အရင်တိုက်နဲ့ဆက်ထုတ် မလား၊ တခြားတိုက်ပြောင်းမလားဆိုတာ
ဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်လေ။ ကြိုးစားတဲ့သူတော်ရင် တော်သလို ဆရာမ စိတ်ပြောင်းပြီး
ကိုယ့်ဘက်ပါလာနိုင်တာပဲ”

“ပြီးတော့ ရွှေစင်သတင်းတစ်ခုကြားထားတယ် သိလား။ သူ့လက်ရှိ

ထုတ်ဝေသူက စာအုပ် အပြင်အဆင်ကိုတော့ စက္ကူကအစ ဈေးသက်သာအောင် အပြင်အဆင် ညံ့ညံ့လုပ်ပြီး ဈေးကိုမတန် တဆတင်ရိုက်နေတာတဲ့။ အဲဒါကြောင့် နှင်းဆွတ်ပန်းက အဲဒီ ထုတ်ဝေသူနဲ့ ဆက်မထုတ်ချင်တော့ ဘူးတဲ့”

“အေးလေ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးတော့ကြိုးစားကြည့်သေးတာပေါ့။ သူတစ်ယောက်သာရ လိုက်ရင် ငါ့စာအုပ်တိုက်လည်း ဝိတ်ရှိသွားပြီ တခြား စောင်ရေသိပ်မရှိတဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း သူနဲ့တွဲဖြန့်ရင်းကြွေးတောင်းရ ဖြန့်ချိရတာ ကအစ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

အဲဒီ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလနီးပါး အချိန်ကတည်းက စာရေးဆရာမ နှင်းဆွတ်ပန်းဆီ ဝင်ထွက်ပြီး စာမူတောင်းခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

စပြီး သွားကမ်းလှမ်းပြီးဆိုကတည်းက လက်ချည်းသွားရင် မကောင်းတာမို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း လေးဘာလေးတော့ ပါရသည်ပင်။

ကိုယ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖြစ်မယ်မှန်း မသေချာပေမယ့် စာရေးဆရာမဘက်က အားနာလာအောင် ကိုယ့်ကို ယုံကြည်ပြီးကိုယ်ဘက်ကိုစိတ်ညွတ်အောင် အမျိုးမျိုးဆွဲဆောင်ရပါသည်။

ခုထိတော့ ဆရာမက “စဉ်းစားပါဦးမယ်”ဆိုသော စကားကိုသာ မတင်မကျပြောပြီး မျှော်လင့် ချက်ပေးထားပါသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက ချစ်အဖြေ တောင်းထားသည့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ထက် အဆပေါင်းများစွာ ရင်မောရတာ တော့အမှန်ပင်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ရင်းထားရတာ က လည်းမနည်းဘူးလေ။ “ဟင့်အင်း ”သာဆို ပလုံပေါ့။

“မမခါမှီ.. ဒီမှာ အားလုံးစုံပြီ”

“အေးအေး”

ကားကို ဒီမှာရပ်ထားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်နော်။

“သမ္မားကားတွေလည်း ရပ်ထားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

စာရေးဆရာမရဲ့ တိုက်ခန်းက ဆိတ်ငြိမ်သော

လမ်းသွယ်ကလေးထဲမှာရှိပါသည်။ လမ်းက တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းဖြစ်ခဲ့ရတာ မို့
ကားကိုကွေ့လိုရမည့်နေရာလောက်မှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး လမ်းသွယ် ဘက်
လမ်းလျှောက်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာ တစ်ဖက်က

ကားရပ်ထားသည့်နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်လာသော
လူတစ်ယောက်က အထုပ်အပိုးတွေ သယ်လာသော ရွှေစင်ကို တိုက်ချလိုက်ပါသည်။

“အမလေး ကုန်ပါပြီ”

ရွှေစင်က ပြန်ကြဲသွားသော ပစ္စည်းတွေ လိမ့်ထွက်သွားသော

ပန်းသီးတွေကို အပြေးအလွှား လိုက်ကောက်နေရတာ မို့ ဟိုလူကို ရန်တွေ့ဖို့တောင်
သတိမရ။

ထိုလူလက်ထဲက ဘာမှန်းမသိသော ချပ်ပြားပြားပစ္စည်းကလည်း

ဂျမ်းခနဲ မြည်ကာလွတ်ကျ သွားပြီး အဲဒီ အပြားပေါ်ကိုရွှေစင်က
တက်နင်းသွားပါသည်။

ခါမှီက မျက်မှောင်ကိုကြုတ်ကာ ထိုသူ့ကိုကြည့်ရင်း..

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လူတစ်ယောက်လုံးတောင် မမြင်ရတာ လဲ”

“မတော်လို့ပါဗျာ.. ကျုပ်ပစ္စည်းတောင် ကျိုးပြီးလား မသိဘူး။

ဟိုတစ်ယောက်တက်နင်းသွား ကာ”

သူကရွှေစင်တက်နင်းသွားသော သူပစ္စည်းကို ကုန်းကောက်လိုက်သည်။

“ဟင် ဘိုထိုင် အိမ်သာ ကမှတ်အဖုံးပြားကြီး”

ခါမှီက ထိုပစ္စည်းကို အမှတ်တမဲ့လှမ်းအကြည့်မှာ
တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

ဘိုထိုင်အိမ်သာတွေမှာ တပ်ပြီး အခန့်မသင့်ရင်
ထက်ပိုင်းကျိုးတတ်တာမို့ မကြာခဏ လဲတပ်ရသည့် ဖင်ထိုင်အခုံ
ဖုတ်ဖက်ခါလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ခါမှီကိုတစ်ချက်ပဲ ကြည့်ပြီးဆက်
လျှောက်သွားသည်။

သူပုံစံက စုတ်တီးစုတ်ဖက်နှင့် ပုဆိုးတစ်ပတ်နွမ်းကို တိုတိုတုတ်တုတ်
ဝတ်ထားတာ အကျ..က လည်း တီရှပ်နွမ်းနွမ်းနှင့်မို့ ဒီတိုက်ခန်းတွေဆီ
ဘာညာလာပြုပြင်ပေးရသည့် အလုပ်သမားဟုပင် ခါမှီက ထင်လိုက်ပါသည်။

“မ..မမ ခါမှီ အဲဒါ..အဲဒါ”

ရွှေစင်က ရုတ်တရက် အနားရောက်လာကာ ထိုသူဆီ
လက်ညှိုးညွန့်ပြရင်း ထစ်ငေါ့နေသည်။

“ဘာလဲ အဲဒီ လူလား ၊ ငကြောင်ပါဟာ တောင်းပန်တာတောင်
ထောင့်မကျိုးဘူးဆောရီး တွေ ဘာတွေလည်း မပြောတက်ဘူးထင်ပါရဲ့။
ခပ်တုံးတုံးပဲ ပြောသွားတယ်။ မတော်လို့တဲ့။ သူ့လက်ထဲက ကမုတ်ပြားကလည်း
အသစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားတောင် မသိပါဘူး။”

“မမ အဲဒါ ရောင်နီ ကိုရောင်နီ”

“ရောင်နီ”

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ်”

“နင်ပြောတာက ဟိုရောင်နီစာပေက.....”

“ဟုတ်တယ်.. အဲဒါ ထုတ်ဝေသူ ကိုရောင်နီပဲ”

“ဟယ် ဟုတ်ပါမလား။ ရောင်နီဦးစာပေဆိုတာ စောင်ရေများတဲ့

စာရေးဆရာတွေ အများ ကြီးထုတ်နေတဲ့တိုက်မဟုတ်လား။ တိုက်ပိုင်က ဒီလောက်စုတ်ချာပါ့မလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို မမကလည်း သူက စာအုပ်တန်းဘက် ခဏခဏလာတာ ရွှေစင်သိတာပေါ့။ သူက ဒီလိုနဲ့နေတက်တာ”

“ထုတ်ဝေသူတဲ့ဟယ်။ ပုံစံက ကဗျစ်ကညစ်နဲ့”

ခါမှီက နှုတ်ခမ်းကလေးကို မသိမသာမဲ့ပြီးတော့ တောင် ရှုတ်ချလိုက်မိပါသည်။

ထုတ်ဝေသူတွေထဲမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေသည့် သူလည်းရှိ။ ဖတ်သီ ဖက်သီနေတက်သူလည်း ရှိတတ်ပေမယ့် ခါမှီကတော့ ကြော့ကြော့ကလေး စမတ်တကျသာနေတတ်ပါသည်။

တော်ရုံကိစ္စကို ရွှေစင်နဲ့ပဲ

လွဲထားကာစာအုပ်ဆိုင်တွေဘက်ပြေးလွှားအကြွေးတောင်းရတာ မျိုး စာအုပ်ဖြန့်တာမျိုးတွေကိုလည်း ခါမှီက စီမံပေးရုံသာ။ ကြည့်နားစွင့် စိတ်ထဲ ကျိတ်ပြိုင်ကျိတ်ကြံ ဘယ်သူ့ တိုက် ဘယ်စာရေးဆရာ စောင်ရေဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ ကျိတ်စုံစမ်းတွေ ဟန်ဟန်ပန်ပန် ရှိပုံရလျှင် သူ့စာရေးဆရာ ကိုယ်လု။

ကိုယ့်စာရေးဆရာသူလှနှင့်ပတ်လည်ရိုက်နေတတ်ကြသေးတာမို့ ရင်ထဲက ဖြူစင်လှိုက်လှဲခင်မင်စည်းလုံးကြဖို့ဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးသောအရာ။

ဒါကြောင့်ပင် ရောင်နီဆိုတာကို ကြားသာကြားရလျက် ခါမှီ လုံးဝမမြင်ခဲ့ဖူးခဲ့ပါ။ ခုမြင်ရတော့ လည်း အထင်ကြီးလောက်စရာမရှိ။ သူ့ပုံစံက အလုပ်သမားသာသာပင်။

“ဟယ်.. အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ”

“ဟဲ့ လန့်တကြားရွှေစင်ရယ် ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

ရွှေစင်က အလန့်တကြား ထအော်ပြီးမှ ခါမှီကို မျက်လုံးပြူးကြည့်တာ

“မမခါမှီက သူနှင်းဆွတ်ပန်းဆီ လာတာထင်တယ်”

“လာတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မမရဲ့။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သူနှင်းဆွတ်ပန်းကို လုမလိုဖြစ်မှာပေါ့။ သူနဲ့သာပြိုင်လုရရင် မလွယ်ဘူးနော်”

“အို.. သူပုံစံကဗျစ်ကညစ်ကို အရေးစိုက်လောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာမလည်း အလုပ်လုပ်တာ လူကြည့်လုပ်မှာပေါ့။ ဒီလိုပုံစံထုတ်ဝေသူမျိုးနဲ့ ရေရှည်ဆက်ဆံချင်ပါ့မလား သူကစာမူခ ပိုပေးရင်လည်း ကိုယ်က သူ့ထက်ပိုပေးနိုင်တာပဲ”

“မမ မသိဘူးနော်။ စာမူခထက် အရေးကြီးတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ သူ့ကိုလျှော့ တွက်လို့ မရဘူး”

“ကဲ လာပါ ရွှေစင်ရယ်။ သူနှင်းဆွတ်ပန်းဆီလာတာ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ သူ့လက်ထဲမှာ ဘာလက်ဆောင်မှလည်းမပါဘူး။ ကမုတ်ပြားကြီးယူလာပါ့မလား”

ခါမှီက ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောကာ စာရေးဆရာမရဲ့ တိုက်ခန်းရှိရာ ဒုတိယထက်သို့ ဦးဆောင်တက် လာခဲ့ပါသည်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အလုပ်လုပ်ကြသည့် နေရာမှာ အပေါ်ယံအသွင်အပြင်ကလေးက လည်း ယုံကြည်နှစ်လို ဖွယ်ရှိမှဖြစ်တာမို့ ခါမှီကတော့ အမြဲစမက်ကျကျ လှလှပပလေး ပြင်ဆင်လာမိမြဲ ပင်။ လှိုင်းတွန့်လေးတွေပါသော ဆံပင်ပျော့ပျော့ကို ထိပ်နားမတကျတကျမှာ ခေတ်မီမီ ဆံထုံးသေး သေးလေးထုံးပြီးမျက်နှာရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ

ဆံပင်တွန့်ကလေးတချို့ရစ်ခွေလိပ်ကျနေကာ နဖူးက ရှင်းရှင်း
ပန်းနုသွေးအကျက်ကလေးနှင့် ကနုတ်ဆင်လုံချည် သေသေသပ်သပ်ဝတ်ထားသော
ခါနီပုံစံ ဟာ ရောင်နီထက်တော့ ယုံကြည်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းရာ သေချာပါသည်။

ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက
တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

ခါမှီက တိုက်ခန်းထဲသို့ အပြုံးကလေးဖြင့်လှမ်းဝင်သွားလျက်....

“ဟိုရက်ကချောင်းသာသွားရင် ဆရာမဖို့ ပုစွန်ခြောက်တွေ
ဝယ်လာဖြစ်တာနဲ့ လာပို့တာ”

ဟုအာလာပသလ္လာပ စကားဆိုရင်း
ဧည့်ခန်းထဲကိုတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

မတွေ့ပါဘူး။ဟိုလူဒီကိုလာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ရွှေစင်ကတော့ ခါမှီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သင်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တကူးတက ဝယ်ဝယ်မလာပါနဲ့ ညီမရယ်။ ခဏ ခဏဆိုတော့
အစ်မလည်း အားနာလှပါပြီး လုပ်ဖြစ်မယ်မှန်း မလုပ်ဖြစ်မှန်းမသိသေးဘဲနဲ့
ယူထားရတာ မလုပ်ဖြစ်ဘူးဆိုရင် ပိုပြီးအားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း အာမနာရအောင် ပြောင်သလိုလေးပြောရင်း
စကားခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဆရာမ တွေတွေဝေဝေငြိမ်နေတာမို့ ခါမှီက
ပြောအားရှိလာကာ....”

“ဆရာမ ခါမှီကို ဘယ်တော့အဖြေပေးမှာလဲ ဆရာမ
စဉ်းစားပြီးပြီလားလို့”

“ခုထိတော့ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါဘူးကွယ်”

“ခါမှီက ဆရာမစိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် အားလုံးလုပ်ပေးမှာပါ။

စာမူခဆိုလည်း ဆရာမကျေ နပ်အောင် ညှိပေးမှာပါ”

“အစ်မတို့ စာရေးသူဘက်က ကြည့်ရင်တော့ စာမူခတစ်ခုတည်း ကြည့်လို့မဖြစ်ဘူး ညီမလေး နဲ့ ထုတ်ဝေသူရဲ့ ဖြန့်ချိမှုကအစ် စာအုပ်အရည်အသွေးမီအောင်လုပ်ပေးမပေး။ နောက်ပြီး စာအုပ်ဈေး နှုန်းတွေ အရမ်းမြင့်ပြီး မရောင်းအောင်ဆိုတာအထိ စဉ်းစားရတာ ”

“ခါမှီကတော့ ဆရာမဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးမှာပါ”

ခါမှီက ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ဆွဲဆွဲပြောနေဆဲ ဆရာမကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နားထောင် ပေးသော်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ ချဦးမည်ပုံမပေါ်ပါ

ထိုခဏမှာပဲ အိမ်နောက်ဘက်ဆီက ထွက်လာသော ရောင်နီကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဆရာမ အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီး

“ဪ ကျေးဇူးပါပဲ ကိုရောင်နီရယ် လာထိုင်ပါဦး။ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ကိုရောင်နီ တို့အချင်း ချင်းလည်း သိနဲ့ပြီးကြပြီးလားတောင်မသိပါဘူး”

“ဟင့်အင်း မသိနဲ့ပါဘူး”

ရွှေစင်ရော ခါမှီပါ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း တအံ့တဩနှင့်တင်တင်ကြီး ဖြစ်သွားကြရပါသည်။

“ကိုရောင်နီ ... သူက မိုးသောက်ယံ စာပေတိုက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ခါမှီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်”

ခါမှီက ရောင်နီကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရှင့်အကြံကို ကျွန်မသိပါတယ် ဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ပေါ့။ ရောင်နီကလည်း

ခါမှီကိုကြည့်လိုက်သည်။ မင်းငါ့ကို မနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေပါတာ ခါမှီသိတာပေါ့။

“သူလည်း ခါမှီတို့လိုပဲ မမဆီလာပြီး စာမူတောင်းတောင်းနေတာကြာပြီ ခင်တောင်ခင်နေပြီ။ အိမ်မှာတစ်ခုခုအကူအညီလိုရင်လည်း သူပဲ လာလာလုပ်ပေးနေရတာ ။ ရေပျက်၊ မီးပျက်၊ ရေချိုးခန်း ထဲက ပစ္စည်းတွေ ပျက်တာကအစ သူပဲ ကြုံရင်ကြုံသလို ဝင်လုပ်ပေးနေတာလေ။ အိမ်ကအဖေက လည်း အသက်ကြီးပြီးဆိုတော့ မေမေကလည်း သိပ်မကျန်းမာတော့ တချို့ကိစ္စဆိုမမကလည်း မလုပ် နိုင် ခိုင်းမယ့်သူရှာတော့လည်း စိတ်မချရနဲ့ ကိုရောင်နီကိုပဲ ကူညီနေတာ”

“ဪ..ဪ”

ရွှေစင်က ခါမှီကိုစွေကြည့်သည်။ ခါမှီရင်ထဲလည်း နံချိချိဖြစ်သွားပါသည်။

ခါမှီတို့ နှင်းဆွတ်ပန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာကြတော့ ခါမှီက ရင်ပူစွာ နှုတ်ဆိတ်လာပြီး ရွှေစင်က တတွတ်တွတ်ပြောလာသည်။

“တွေ့လား ရွှေစင် ပြောသားပဲ။ သူ့ကိုလျှော့တွက်လို့မရပါဘူးဆိုတာ”

“စာရေးဆရာမဆီက စာမူရဖို့အတွက် စာရေးဆရာမအိမ်က အိမ်သာကမုတ်ကို သွားပြင်မပေးနိုင်ပါဘူးဟယ်”

“မမခါမှီက အဲဒါခက်တာပေါ့။ မမက တန်ရာတန်ကြေးစာမူခပေးထားပြီးရင် ပြီးပြီထင်နေတာ။ အဲဒီ လိုသာလုပ်ရင် ဘယ်ဘတ်ဆဲလားမှ မမဆီမှာ မမြဲဘူး”

“ငါက ဘာတွေများ လုပ်ပေးရဦးမှာလဲ”

“လူမှုရေးကအစ တိုလီထွာလီကိစ္စလေးတွေအဆုံး ကူညီပေးမှ

အလုပ်သဘောအရချည်း သက်သက် မဟုတ်ဘဲ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ သူအချင်းချင်း သံယောဇဉ်တို့ ငဲ့ညှာမှုတို့ရှိနေမှ ရေရှည်မြဲ မှာပေါ့”

“အဲဒါတွေ ငါသိပါတယ်။ ဆရာလာမလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“မမ မသိလို့ တချို့ထုတ်ဝေသူတွေဆို စာရေးဆရာမက ခိုင်းစရာရှိလို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရင် ပဲ ပျာခနဲထသွားရတာ ။ ဘာစားချင်တယ်ဆို သွားပို့ရတာ ။ ကိုရောင်နီက အဲဒါမျိုးဆို သိပ်အောက်သက် ကြေတာ အဲဒါကြောင့်သူတိုက်မှာဆို စာရေးဆရာ သိပ်မြဲတာပဲ”

“ရောင်နီချီးမွမ်းခန်းတွေ လာဖွင့်မနေစမ်းပါနဲ့ဟယ်”

“မမခါမှီ သတိထားလို့ရအောင် ပြောပြရတာ ပါ”

“သူက ယောက်ျားဟဲ့။ အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့ ငါကမိန်းကလေး တော်ရုံထက်ပိုပြီး ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လို့လဲ။ အဲဒါတွေ လုပ်မပေးဘူးဟယ် စာမူခပို့ ပေးလိုက်မယ်။ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ သူကတန်ရာတန်ကြေးမပေးချင်လို့ အတင်းလိုက်ဖားနေတာနေမှာပေါ့”

ခါမှီက မခံချင်စိတ်ဖြင့်သာ ပြန်ပြောနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းပူလာပါသည်။

ခုတော့ ရောင်နီဆိုတာ ခါမှီရဲ့ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာခဲ့ပြီပေါ့။

သူလို စုတ်ချာချာ ပုံစံလူတစ်ယောက်ကို ခါမှီအရှုံးမပေးချင်ပါ။

*

အခန်း(၂)

“ရောင်နီနဲ့ ဆုံခဲ့ရပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ ခါမှီက အရင်ကထက်ပိုပြီး ဝီရိယထားလာရပါသည်။ နှင်းဆွတ်ပန်းအိမ်ကိုလည်း အရင်ကထက်ပိုပြီး အသွားအလာ စိပ်ပေးရသည်။ ဘယ်ကိုသွားတုန်းက ဘာကလေးဖြင့် ဝယ်လာလိုက်လို့ဟုဆိုကာ မကြာခဏဆိုသလို လက်ဆောင်လေးတွေလည်း ပေးရ ပါသေးသည်။”

ခက်တာက ခါမှီက နှစ်ခေါက်သွားရင်တစ်ခေါက်လောက်တော့ သူနဲ့ဆုံရသည်။ ဘယ်တော့ တွေ့လိုက်တွေ့လိုက် ဖက်သီဖက်သီပုံမျိုးပေါက်နေတက်သော သူ့ကိုခါမှီက ခပ်နှိမ်နှိမ်အကြည့်မျိုးနဲ့ သာ ကြည့်မိပါသည်။ စာရေးဆရာအိမ်မှာ ပြတင်းမှန်ကွဲတာကအစ ကိုယ်တိုင်လာလဲပေးတက်သူကို စိတ်ထဲက ချဉ်နေသည်။

“သူပုံစံက အရပ်မနှိမ်မမြင့် ဆံပင်တိုတို ထောင်ထောင်၊ အသားခပ်ညိုညိုနှင့်အမြဲလို ပုဆိုးတစ် ပတ်နွမ်းနဲ့ တီရှပ်ဟောင်းဟောင်းကိုသာ ဝတ်ထားတက်မြဲ။ မျက်နှာထားက ဘာမှ မာနမရှိဘဲ ဘယ်အရာမဆို အောက်ကျနောက်ကျလုပ်ရမှာလည်း ဝန်မလေးသော ပုံစံမျိုးနှင့်ပင်”

တစ်နေ့တော့ ရွှေစင်က ခါမှီကို အလန့်တကြားမျက်နှာထားနှင့် လာပြောလေသည်။

“မမခါမှီရေ ရွှေစင်တို့တော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်ထင်တယ်”

“အထိတ်တလန့်နဲ့ဟယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စာရေးဆရာမ နှင်းဆွတ်ပန်း အဖေကိုဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်တဲ့”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ။ အခြေအနေတော်တော်ဆိုးလား။

ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး နှင်းဆွတ် ပန်းအဖေဆေးရုံတင်ရတာ နဲ့ ငါတို့က
ဘာလို့ဒုက္ခတွေ့ရမှာလဲ”

“မမဘာသိလို့လဲ။ နှင်းဆွတ်ပန်းအဖေ ဆေးရုံတက်ရတဲ့
ကိစ္စအားလုံးကို ကိုရောင်နီက စီစဉ်း ပေးတာတဲ့ အစစအရာရာ သူပဲ
ကူညီနေတာတဲ့ အဲဒီ တော့ သူမှာအမှတ်တွေ တိုးပြီပေါ့။ ဆရာမကျေး ဇူးတင်ပြီး
သူနဲ့ပဲ စာချုပ်ချုပ်ချင်ချုပ်မှာပေါ့”

“ဟင် ဟုတ်သားပဲနော်။ အို ငါတို့လည်း သွားတာပေါ့။ ငါတို့လည်း
ကူညီလို့ရတာ ပဲ။ ကဲ ရွှေစင် မြန်မြန်လေး လက်ဆောင်ခြင်းတစ်ခုပြေးဝယ်
ကားအမြန်ထုတ် အမြန်သွားမယ်။ ဘယ်ဆေးရုံ မှာတဲ့လဲ”

“SSC မှာတဲ့”

“အေး မြန်မြန်လုပ် သွားကြမယ်”

“အေး...အေး ကောင်းသားပဲ”

ခါမှီတို့နှစ်ယောက်သားအလောတကြီး ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။
ဆရာမအဖေဆေးရုံတက်ရတာ ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာမှန်ပေမယ့်
ရောင်နီထက်ပိုပြီး ကူညီပြချင်သည်။ စိတ်ကလေးလည်း ပါတာကိုတော့
ခါမှီဝန်ခံချင်ပါသည်။

“မမလက်ဆောင်ခြင်း ချည်းပဲ ဝယ်မှာလား တခြား ဘာဝယ်ဦးမလဲ”

“သစ်သီးတွေလည်း ဝယ်”

“လူနာကဖြင့် စားနိုင်မှန်းမသိ မစားနိုင်မှန်းမသိ”

“အခုနေမကောင်းလို့ မစားနိုင်လည်း နေကောင်းရင် စားပေါ့”

ခါမှီတို့တွေ ပစ္စည်းတနှင့်တပိုးနှင့် သုံးထပ်မှာမို့
ဓာတ်လှေကားတစ်စင်းတံခါးပွင့်လာကာ ရောင်နီထွက်လာတာနှင့်
ဆုံလိုက်ရပါသည်။

“ဪ”

“ဪ”

“နှစ်ယောက်သားဟာ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်သိပါတယ်ဆိုတာမျိုးဪ တစ်ချက်သာ အသံထွက်လာပြီး ခါမှီ
သူ့ကိုအကဲခတ်လိုက်ပါသည်။”

“သူလက်ထဲမှာ စုကိုင်ထားတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးနှစ်လုံး ချိုင့်တွေလည်း
ပါရဲ့။ ဘာတွေနဲ့ ဘယ်လို မျက်နှာသွားလုပ်ပြီး ပြန်လာပါလိမ့်ဟု ခါမှီက တွေးဆ
ရွှေစင်က နှုတ်သွက်သွက်ဖြင့်.....”

“ကိုရောင်နီ ”

“ဆရာမအဖေကို လာကြည့်တာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုရောင်နီ လူနာက သက်သာရဲ့လား”

“ခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ မနေ့ညကတော့သွေးပေါင်တွေအရမ်းကျပြီး
အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးတာလေ
သွေးနှစ်ပုလင်းလောက်သွင်းလိုက်ရသေးတယ်။”

“အို ဟုတ်လား သွေးကရော အလွယ်တကူရရဲ့လား”

“ကျွန်တော်နဲ့သွေးအမျိုးအစားချင်းတူတော့ ကျွန်တော်ပဲ
ပေးလိုက်တယ်”

အမလေးဟယ် သွေးတောင်လှူလိုက်သေးသတဲ့။ ခါမှီက ကြားရတာ
အသည်းတွေယားသွားပါသည်။ ရွှေစင်ကလည်း ခါမှီကိုမသိမသာ လှမ်းကြည့်ကာ

ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“ဒေါ်ခါမီတို့ကလည်း သတင်းကြားကြားချင်း လာခဲ့တာ ထင်တယ်”

သူက ခါမီကို လှမ်းကြည့်ပြီးမေး၏ ။ ခါမီက

နှုတ်ပိတ်နေလို့မကောင်းတက်တာမို့

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့် ဒါပေမယ့် ကိုရောင်နီလောက်တော့ မစောဘူးပေါ့နော်”

“ကျွန်တော်က ညက ဒီဆေးရုံမှာ ပဲစောင့်အိပ်ပေးနေတာ ခုမနက်မှ

အိမ်ပြန်ပြီး စီးစဉ်စရာရှိ တာလေးတွေ စီစဉ်ရမှာ”

“ဪ...ဪ ကိုရောင်နီကလည်း ပင်ပန်းနေပြီပေါ့

အထုပ်အပိုးတွေကလည်း များလိုက် တာ”

“ဒါကလူနာအဝတ်အစားနဲ့ အိပ်ရာခင်းတွေလေ။ ပေရေနေတာတွေ

အိမ်ပြန်ပို့ပေးရမှာ သွား ပါဦးမယ် ”

“ကောင်းပါပြီ”

သူကခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။ ရွှေစင်က အထုပ်အပိုးတွေဆွဲကာ

ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်ပြီးမို့ ခါမီက ကသောကမျော လိုက်ဝင်လာရင်း....

“ကဲ ရွှေစင် သူက သွေးတောင်လှူပြီးပြီးတဲ့ ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ်မှ

သူ့ကိုမှီမှာလဲဟင် အဝတ်အစား အပေအရေတွေကိုလည်း

သယ်သွားသေးတယ်ဟယ်။ အဲဒီ လောက်ကြီးတောင် ဆို တော့ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“မမလည်း အရှုံးမပေးချင်ရင် သူ့ထက်သာအောင်လုပ်ပေါ့”

“ဆရာမအဖေက အစာအိမ် မကောင်းဘူး၊

အထက်လှန်အောက်လျှော့ဆိုလား ခဏခဏ အန်ချင်အန်မှာပေါ့။ မမလည်း

ညစောင့်အိပ်ပြီး အန်ဖက်တွေ ဘာတွေ ကျုံး”

“အမလေး တော်တော့”

ခါမှီက ရွံတက်သူမို့ မျက်နှာကို ရှုံ့ပစ်လိုက်တော့ ရွှေစင်က တဟိဟိရယ်နေပါသည်။

ခါမှီကတော့ နှင်းဆွတ်ပန်းဆီ မရောက်မီက ရောင်နီနှင့် ယှဉ်ကာ မျက်နှာငယ်နေပြီး နှင်းဆွတ်ပန်းဆီရောက်တော့လည်း ရောင်နီချီးမွမ်းခန်းတွေသာ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ညကလေ အဖေက ရုတ်တရက်ကြီးငိုက်အောင့်အော့အန်တော့ မမမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဘူး။ အမေကလည်း နေမကောင်းတော့ ဘာမှမကူနိုင်ဘူး။ နောက်တော့ ကိုရောင်နီဆီပဲ ဖုန်းဆက် လိုက်ရတော့တယ်။ ကိုရောင်နီကပေလို့သာပဲ။ ညတွင်းချင်းဆေးရုံတင်ရ၊ လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ရ မမ ကဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ သူပဲကောင်းသလို စီမံသွားတာ၊ တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရဘဲ ပင်ပန်းနေ တဲ့ကြားက သွေးလိုတော့လည်း သူပဲလှူရတာ လေ”

“ခါမှီတို့လည်း ဒီမနက်မှ သတင်းကြားလို့ ချက်ချင်းလာခဲ့တာ။ မမ အကူအညီလိုရင် ခါမှီတို့ကို လည်း တောင်းလို့ရပါတယ်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ညီမရယ်။ ဒါပေမယ့် ခါမှီတို့မှာလည်း မိန်းမသားတွေချည်းပဲ မလုပ်လုပ်နေကြ တာဆိုတော့ အလုပ်ပိုမပေးချင်လို့ပါ။ အားနာတယ်လေ။ ခုလိုတကူးတက လာမေးတာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်လှပါပြီ။”

“ခါမှီတို့ကလည်း အမှတ်ယူလိုသေးတာမို့ ချက်ချင်း မပြန်ဘဲ ဆရာမနှင်းဆွတ်ပန်းနံဘေးမှာ စကားစမြည်းပြောရင်း ဘာဝင်ကူညီရင် ကောင်းမလဲဆိုတာကိုသာအကွက်ချောင်းနေကြပါသည်”

“သို့သော် တကယ်တမ်းကျတော့ ခါမှီလုပ်ပေးနိုင်တာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါ။ လူနာကိုပဲစောင့်ခြုံပေးရကောင်းနိုး ဆေးတိုက်ဖို့ ရေအသင့်ခက်ပေးရကောင်းနိုး နှမ်းဖြူးဖို့ စောင့်နေ တာပေမယ့် ဘာမှ

လုပ်ခွင့်မသာ။ ဘာမှ လုပ်စရာလည်း မရှိတာမို့ ကြာတော့ ပျင်းလာရပါသည်။”

ကိုယ်ကလည်း ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘဲ ထပြန်သွားရမှာကို အားနာ၊ သူကလည်း ပြန်ပါလို့ ပြောရမှာကို အားနာနှင့် အပြန်အလှန်အနေကြပ်နေကြပြီးမှ ရွှေစင်က ခါမှီစိတ်ကို ရိပ်မိပုံရကာ အခက် အခဲကို ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဆရာမရေ ရွှေစင်တို့ ပြန်တော့မယ်နော်။ တစ်ခုခု အကူအညီလိုရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါနော်”

“ဪ အေးကွယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခါမှီတို့ ပြန်ပါဦးမယ်။ ဆရာမ”

“ကောင်းပါပြီ ကောင်းပါပြီ”

ခါမှီတို့နှစ်ယောက်သား အခန်းပြင်ရောက်တော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ စကြိုလမ်းအတိုင်း ဓာတ်လှေကားဆီ ဆက်လျှောက်လာမိကြပြီး ဓာတ်လှေ ကားကို ရပ်စောင့်နေလိုက်ကြသည်။

မကြာခင် အောက်ထပ်က တက်လာသောဓာတ်လှေကားက ခါမှီတို့အထပ်မှာ ရပ်သွားကာ တံခါးဖွင့်လာပြီး ရောင်နီကို ဘွာခနဲ တွေ့လိုက်ကြရပြန်ပါသည်။

“ဟင် ရှင် လာပြန်ပြီ”

ခါမှီက လွတ်ခနဲရေရွတ်မိတော့ သူက ခါမှီကို ခပ်တည်တည်ကြည့်ရင်း

“ပြန်ကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြန်ကြပြီပေါ့။ ကိုရောင်နီကတော့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်လာရတာ လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ ပြန်ထားပြီး
ပစ္စည်းအသစ်ပြန်လာပို့တာ”

“ဟင် ဟင် ကိုရောင်နီက သိပ်အကွက်စေ့တာပဲနော်”

“ဘာကိုပြောတာလဲဗျ”

“ဪ ကူညီတဲ့နေရာမှာ အကွက်စေ့တယ်လို့ပြောတာပါ။
အကွက်စေ့လွန်းလို့ ခါမှီတို့တောင် ဘာမှ လုပ်မပေးလိုက်ရဘူး”

“လုပ်ပေးချင်တယ်ဆို လုပ်စရာကျန်ပါသေးတယ်။ ဆရာမ
နှင်းဆွတ်ပန်းက သူ့အဖေကို ပြုစုနေရလို့ ခုတလော စာမရေးဖြစ်ဘူးလေ။
ခင်ဗျားကူညီချင်ရင် သူ့အစားရေးပေးလိုက်ပေါ့။ ကဲ သွားပါဦးမယ်နော်”

“ဟင် ကြည့်စမ်း၊ ဒါသက်သက် ငွေပြောသွားတာ မဟုတ်လား။
ကြားတယ်မဟုတ်လား။ ရွှေစင်၊ ဒီလူ ဘယ်လောက်တောင် ရင်ကြောသလဲဆိုတာ”

“ဒါတော့ မမခါမှီက အရင်သွားရိတာကိုး”

“အိုး ငါဘာရိလို့လဲ ဘာမှမရိဘူး”

“မမပဲ အကွက်စေ့တာတွေ ဘာတွေ သွားပြောတာမဟုတ်လား”

“ဒါ ရိတာမဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်ကို ပြောတာ ဟင်ပုံစံကိုက
ကြည့်လိုက်ရင် အချိုးကိုမပြေတာ ပါစင်နယ်လ်၏ မကောင်းတဲ့ ဒီလိုလူမျိုးကို
ဘယ်သူက လေးစားမလဲ ခိုင်းစရာလူတစ်ယောက်လို သာ သဘောထားကြမှာပေါ့”

ခါမှီက တဗျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း ဓာတ်လှေကားထဲ
လှမ်းဝင်သွားတာမို့ ရွှေစင်က ပခုံးလေး အသာတွန်းရင် မမခါမှီနောက်က
လိုက်ဝင်လာခဲ့ရပါသည်။

အခန်း(၃)

နောက်ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာတော့

ရွှေစင်ကရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာကလေးဖြင့် ခါမှီရှေ့ရောက်လာ ကာ...

“မမခါမှီ ဆရာမနှင်းဆွတ်ပန်းက ရွှေစင်ဆီဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟင် ... ဘာတဲ့လဲ အို သူက ဘာဖြစ်လို့ တိုဆီ မလာဘဲ ရွှေစင်ဆီ ဆက်ရတာ လဲ”

“မမခါမှီကို အားနာလို့တဲ့ သူကိုရောင်နီနဲ့ပဲ

စာချုပ်ချုပ်လိုက်ဖြစ်တယ်တဲ့”

ခါမှီက ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ တစ်ဖန်ဒေါသထွက်လာကာ

“ခုတော့ ဒင်းအကြံ အောင်ပြီးပေါ့။ ဒင်းနိုင်ပြီပေါ့။ ငါက ရှုံးရပြီပေါ့”

“နှင်းဆွတ်ပန်းကို မရလည်း ဘာဖြစ်လဲ မမခါမှီရယ်

တခြားစာရေးဆရာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြိုးစားကြည့်လို့ရသေးတာပဲ”

ရွှေစင်က ဖျောင့်ဖျပေမယ့် ခါမှီစိတ်ထဲမှာတော့ မခံချင်စိတ်ဖြင့်

တန့်န့်ဖြစ်နေရပါသည်။

ခါမှီ ဒေါသဖြစ်ရတာ ဟာ နှင်းဆွတ်ပန်းကို မရတာ

တစ်ခုတည်းကြောင့်မဟုတ်ပါ။ သူလိုလူတစ် ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြီး ရှုံးရတာ ကို

မခံမရပ်နိုင်တာပင်း။ သူ့ကို ခါမှီက တွေ့စကတည်းက အထင်သေးခဲ့တာ လေ။

ပြီးတော့ ခါမှီကို မယှဉ်သာသည့် လူတစ်ယောက်ကိုသာ သတ်မှတ်ထားခဲ့ပါသည်။

သူဘာသာ စောင်ရေများတဲ့ ဆရာတွေကို ဘယ်လောက်ထုတ်ထုတ် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ရဖို့ ခါမှီနဲ့ပြိုင်တဲ့အခါ ခါမှီသာနိုင်ရမည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့မိတာပင်။ ခုတော့ သူက ခါမှီကို အသာလေး ကပ် ဖြုတ်သွားခဲ့ပြီမို့ ခါမှီရှုံ့ထဲ မချီလှပါ။

“နှင်းဆွတ်ပန်းကိစ္စ မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ မမရယ် ရွှေစင်တို့ မမဒီကို ကြိုးစားကြည့်ရအောင်ပါ”

“မမဒီ”

ခါမှီက နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားလာသော ရွှေစင်ကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ မမဒီ ဆိုတာလည်း နှင်းဆွတ်ပန်းနဲ့ဆို စောင်ရေချင်းမတိမ်းမယိမ်း။ အင်း မမဒီကတောင် နည်းနည်း သာချင် သာနိုင်သေးတာပေါ့။ ပြီးတော့ မေမဒီက ငယ်လည်းငယ် ဝတ္ထုတိုကလေးတွေလည်း အရေးကောင်း တာမို့ မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ် စာမျက်နှာတွေထက်မှာပါ ဝင်ဆန့်ကာ အင်တာဗျူးပါ သတင်းပါဆိုတာမျိုးလေး တွေလည်း ရှိတာမို့ လူပိုသိကာ ကျော်ကြားလှပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဝတ္ထုတွေအတော်များများကို ဗီဒီ ယို၊ ရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်ရမြဲမို့ ရုပ်ရှင်ဘက်မှာပါ ပါဝင်ဆန့်သေးသည်။ သူ့ဂုဏ်ဒြပ်ကလေးနဲ့သူ ငယ်ရွယ် ချောမောသည့်အပြင် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကလေးလည်း ရှိတာမို့ သူ့ကိုရလျှင်ဖြင့် ခါမှီတို့ရဲ့ စာအုပ် တိုက်ပါ သူနဲ့ပူးတွဲလူသိများလာနိုင်ပါသေးသည်။

“မေမဒီကို မမစိတ်မဝင်စားဘူးလား”

ရွှေစင်က သူမေးနေကျမေးခွန်းကိုမေးပြန်ပါသည်။

“စိတ်မဝင်စားဘဲနေပါ့မလား။ ပြီးတော့ သူ့စောင်ရေက အတက်မဟုတ်လား။ အသက်လည်း ငယ်တော့ ရေးအားလည်းအများကြီးရှိသေးတယ်၊ နှင်းဆွတ်ပန်းဆိုရင်တောင်မှ စောင်ရေက တန့်နေ တာ ကျဖို့ပဲရှိတော့တာ။ ကိုလူလက်ထဲရောက်ရင် ကျချင်ကျသွားမယ်”

ခါမှီက ရောင်နီကို မကျေနပ်တာနဲ့ပဲ ပိုပိုသာသာ
လေးပြောပစ်လိုက်မိပါသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တို့သတင်းကြားတော့ မေမဒီက ခဏခဏ
ထုတ်ဝေတဲ့တိုက်ပြောင်း တယ်တဲ့၊ ထုတ်ဝေသူဆိုတာကတော့ သူတို့ထုတ်လို
မြတ်မယ်ထင်တဲ့ စာရေးဆရာကို သူတို့ဘက် ပါအောင် ခေါ်ချင်ရင် ဒီလိုပဲ
နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပိုပေးတက်ကြတာပဲ။ တခြားတိုက်က လာပို့ပေး တိုင်းသာ
ပိုက်ဆံတစ်မျက်နှာပဲ ပါသွားရင် ဒုက္ခပေါ့”

“မေမဒီ တိုက်ပြောင်းတာကတော့ ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်ဘူးတဲ့
မမခါမှီ”

“သူနဲ့အရင်ထုတ်ဖူးတဲ့ တိုက်တွေကတော့ ဒီလိုပဲပြောနေကြတာ
ကြားတာပဲ”

“တချို့တိုက်တွေက ဒီလိုပဲမမရဲ့၊ သူတို့နဲ့ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင်
သူတို့အပြစ်တွေ ကိုဖုံးအောင် စာရေးဆရာဘက်လွဲလွဲချတက်ကြတာပဲ။
စာရေးဆရာဆိုတာ စာအုပ်ရောင်းတဲ့ဆိုင် တွေဘက်လည်း မရောက်၊ ကိုယ့်ဘာသာ
အေးအေးပဲ စာရေးနေကြတာဆိုတော့ ထုတ်ဝေသူက ဘယ်လို
မတရားလုပ်လို့ပါဆိုတာမျိုး လျှောက်ပြောဖြစ်ကြတာမှမဟုတ်တာ။ အဲဒီ တော့
လျှောက် ပြောတဲ့ ထုတ်ဝေသူ စကားပဲ အမှန်ထင်ကြတာ ထုံးစံပေါ့”

“ဒါဆို သူခဏခဏတိုက်ပြောင်းတာက ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“သူက သူ့ကိုထုတ်ဝေသူက မတရားမလုပ်သရွေ့တော့
တိုက်မပြောင်းဘူးတဲ့။ ဥပမာ ထုတ်ဝေသူက စာအုပ်ကို အမြတ်များများရအောင်
မတန်တဆဈေးတင်ရောင်းတာမျိုး၊ စာအုပ် Quality ကိုလျှော့ချပစ်တာမျိုး၊ စောင်ရေ
ညာပြောတာမျိုး၊ မြတ်ရဲ့သားနဲ့မမြတ်ကြောင်းဈေး ကွက်အခြေအနေ
မကောင်းကြောင်းတွေ တမင်လာညည်းညူပြပြီး စာမူခတို့မပေးရအောင် လုပ်တာ

မျိုးတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရင်သာ မခံတာတဲ့”

“သူ့ကို အပြင်မှာတော့ မမြင်ဖူးဘူး။ ဂျာနယ်တွေထဲမှာတော့ တွေ့ဖူးတယ်။ ငါကြားတာတော့ သူက စွာတယ်ဆို”

“မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတာကို စွာတယ်လို့ အလွယ်တကူ ပြောလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ရွှေစင်က မေမဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်က ကြားလာတာလဲ”

“မေမဒီ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ရွှေစင်အစ်မတစ်ယောက်ရဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့က အရမ်း ခင် ကြတာဆိုတော့ ဒီလိုပဲ တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ကြားတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း မေမဒီကို တို့ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့”

“ကိုရောင်နီခြေလှမ်းတွေကို လည်း သတိထားမှဖြစ်မယ်နော်၊ ရွှေစင်လည်း ကိုရောင်နီဝန်ထမ်း တွေ အသိမိတ်ဆွေတွေကနေ တစ်ဆင့်ကိုရောင်နီ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ဘယ်သူတို့ ကြိုးစားနေ တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းမှဖြစ်မယ်”

“မေမဒီကိုတော့ ရမှာဖြစ်မယ်”

ခါမှီက အေးစက်စက်ကလေး ရေရွတ်လိုက်မိရင်း ရောင်နီပုံစံကိုပြေးမြင်ယောင်လိုက်မိပါသည်။

*

အခန်း(၄)

“ဆရာမတွေ့ဖူးတဲ့ ထုတ်ဝေသူတွေလိုမျိုး မဖြစ်စေရဘူးဆိုတာကို ခါမှီ အာမခံနိုင်ပါတယ်။ စာအုပ်ဈေးနှုန်းကိုလည်းဆရာမ သတ်မှတ်ပေးတဲ့ ဈေးနှုန်းအတိုင်းပဲ ရောင်းမှာပါ။”

“ပထမတော့ ဒီလိုပဲ ပြောတက်ကြတာပဲ။ နောက်တော့လည်း စာအုပ်ကုန်ကျစရိတ်တွေက တက်လာလို့ဆိုပြီး စရိတ်တက်တာကနည်းနည်း။ ရောင်းဈေးက မြင့်လိုက်တာက များများဆိုတာမျိုး ဖြစ်ကြရော ကျွန်မ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာက ကျွန်မပရိသတ်တွေက ကျွန်မစာအုပ်ကို ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်ကြငှားကြရမှာကို စိုးရိမ်တာပါ။ စာဖတ်ပရိသတ်လက်ထဲကို ဈေးသက်သက် သာသာလေးနဲ့ပဲ ရောက်သွားစေချင်တယ်။ ပရိသတ်ထဲမှာ လခစား၊ ဝန်ထမ်းတို့ ငွေမ ချောင်လည်တဲ့သူတို့ ပါကြတာပဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ စာရေးသူတွေ ထုတ်ဝေသူတွေက ကိုယ့်အမြတ်တစ်ခုတည်း မကြည့်ဘဲ သူတို့ငဲ့ကြရမယ်လေ။ အဲဒီတော့ ဒီတစ်ခါစာ ချုပ်ရင်တော့ ဘယ်ထုတ်ဝေသူနဲ့ပဲ ချုပ်ချုပ် စာချုပ်ထဲမှာ ရောင်းဈေးကို ကျွန်မသတ် မှတ်တဲ့အတိုင်း ထည့်ချုပ်မယ်လို စဉ်းစားထားတယ်”

ခါမှသည် ချက်ကျလက်ကျ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောနေသော မေမဒီကကို ကြည့်ရင်းနည်းနည်းတော့ ဖြူသွားပါသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ထုတ်ဝေသူတွေရဲ့ ပညာသားတွေကို နောကျေအောင် သိပြီးသည့်ပုံမျိုး။ ဘာကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အမှားမယွင်းမခံ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဇီဇာကြောင်မယ့်ပုံမျိုး။

တွေ့ဖူးသမျှ စာရေးဆရာမတွေထဲမှာတော့ မေမဒီလောက် အကွက်စေ့အောင် သိနိုင် တာမျိုး မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

“ပြီးတော့စာအုပ်အပြင်အဆင်ကအစ အားလုံးကျွန်မစိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်မှဖြစ်မယ်။ မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကအစ ကျွန်မအပ်ခိုင်းတဲ့ဆီမှာ အပ်ရမယ်။ အတွင်းစက္ကူ၊ အဖုံးစက္ကူက အစ ဘားမားသုံးရင်လည်း အဖြူအသန့်၊ မျက်နှာဖုံးကို ပလတ်စတစ် လောင်းပေးရမယ် မျက်နှာဖုံးတစ်ဖုံးကို ငါးထောင်သက်သာလည်း မနည်းပါဘူးလေ ဆိုပြီး ဈေးသက်သာတဲ့ဆီ ရှာအပ်ရတာ မျိုး၊ ဟိုကဒီက နိုင်ငံခြားစာစောင်တွေ ပိုစ ကတ်တွေကို တိုက်ရိုက် Scan ဖတ်ပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်ပစ်လိုက်တာမျိုးတွေ ဖြစ်တက် လွန်းလို့ သတိထားနေရတယ်။”

“ပြီးတော့ ထုတ်ဝေသူအများစုက စာအုပ်လှပသပ်ရပ်ဖို့ ဆိုတာထက် ပလတ်စတစ် လောင်တဲ့ ဆီက တစ်ကျပ်သက်သာသက်သာ စာအုပ်ချုပ်တဲ့ဆီက နှစ်ကျပ်သက်သာ သက်သာ၊ သက်သာ၊ အားလုံးပေါင်းတော့လည်း မနည်းဘူးဆိုပြီး သက်သာရာ ရှာအပ်နေကြတာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး..”

“ဒါမျိုးတွေ မဖြစ်စေရပါဘူး မလုပ်ပါဘူး။ စာအုပ်ဈေးနှုန်း မြင့်ရင် စာမူခလည်း တိုးပေးပါမယ်။ ဒီအတိုင်းတော့ ကြည့်မနေပါဘူးလို့ အလွတ်သဘောပြောသွားပြီး ပြီးကျတော့ အတိတ်မေ့ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ဒါတွေက စာချုပ်ထဲမှာ မပါဘဲဆိုပြီး စာချုပ်ကိုင်စကားပြောတာမျိုးတွေလည်း တွေ့ဖူးတော့ အသေးအမွှားကိစ္စ ပီစီလေးတွေကအစ စာချုပ်ထဲထည့်ချုပ်မှပဲဖြစ်မယ်လေ”

“ဒါတွေကို လက်ခံနိုင်မှာပဲ စာအုပ်စာမူခကို စဉ်းစားတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မက အရမ်းဇီဇာကြောင် လက်ပေါက်ကပ်တယ်ရှင်။ ကျွန်မကို ဒီလိုပြောပြီး ဟိုလိုလုပ်လာရင် ငြိမ်ခံမနေ တက်ဘူး။ မတရားဘူးထင်ရင် ဟိုတိုင်၊ ဒီတိုင် တရားပဲ စွဲရစွဲရဝန်မလေးဘူး”

“စိတ်ချပါ ခါမှီတို့ဘက်ကလည်း ဆရာမအပေါ် ဘာတစ်ခုမှ မတရားမလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့နဲ့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ စာရေးဆရာမတွေနဲ့လည်း ဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူးအား လုံးပြေပြေလည်လည်ပါပဲ”

“ကျွန်မဘက်က ချက်ချင်းကြီးတော့ အဖြေမပေးနိုင်သေးဘူး။ စဉ်းတော့ စဉ်းစားဦးမယ်လေ”

ထုံးစံအတိုင်း စဉ်းစားမယ် ဆိုသည့်စကားကိုရကာ ခါမှီတို့ ပြန်ဖို့ ပြင်ရပါသည်။

အလာပသလ္လာပလေးတွေ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်နေဆဲမှာ တံခါးဝဆီက ဘဲလံသံမြည်လာတာမို့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက တံခါးဝဆီက ဘဲလံသံမြည်လာတာမို့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက တံခါးပြေး ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ခါမှီတို့က တံခါးဝကို နောက်ခိုင်းအနေအထားနှင့်မို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ မမြင်နိုင်ပါ။ ထိုခဏမှာအိမ်ဖော်ကောင်မလေးရဲ့ အသံကျယ်က စိကနဲလွင့်လာပါသည်။

“မေမဒီရေ ဟို ထုတ်ဝေသူ အစ်ကိုကြီးလာတယ်”

ခါမှီနှင့်ရွှေစင်က ပြိုင်တူလိုလို မျက်လုံးလေးတွေပြူးလာကာ တံခါးဝဆီ ချာခနဲလှည့်ကြည့် လိုက်မိပါသည်။

ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ.. ဟိုလူ ရောင်နီ။

သူက စာအုပ်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ကိုယ်တိုင်ထမ်းသယ်လာပြီး စားပွဲပေါ်မှ ချလိုက်သည်။

“ဟင် ကိုရောင်နီ စာအုပ်တွေ များလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ။ ဆရာမလိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ ရှားပါးစာအုပ်တွေလေ”

“ဟယ်မှာလိုက်သမျှ အကုန်ရှာရလာတာလား”

“အကုန်လုံးပဲ တချို့လည်း အဟောင်းတန်းတွေက ရတယ်။

စာအုပ်ရှာမရတော့တာတွေကျ တော့ စာကြည့်တိုက်က ငှားပြီး တစ်အုပ်လုံး Photo ဆွဲပြီး စာအုပ်ချုပ်ယူလာတာ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုရောင်နီဦးရယ်။ အရမ်းအလုပ်ရှုပ်သွားမှာပဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ စာရေးဆရာအတွက် စာအုပ်တွေက အသက်ပဲ
မဟုတ်လား စာများများဖတ် ဖြစ်လေ စာရေးပိုကောင်းလေပေါ့။ ကုသိုလ်ပေါ့ဗျာ”

ရောင်နီက မေမဒီကိုပြောရင်း ခုမှ ခါမှီကို မြင်သွားပုံရကာ

“ဪ ရောက်နေကြတာကိုး”

“ကိုရောင်နီနဲ့ မခါမှီတို့က သိနှင့်ပြီးသားလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ တလောကတည်းသားချင်းဆိုတော့ ဟိုနားမဆုံ
ဒီနားတော့ဆုံဖြစ်ကြ တာပါပဲ မဟုတ်လား မခါမှီ”

ခက်တာက ကျွန်မလိုက်နေတဲ့ စာရေးဆရာမအိမ်မှာ
ရှင်နဲ့ဆုံဆုံနေရတာ ပဲ ရောင်နီရဲ့။ အဲဒါကို သည်းမခံနိုင်ဆုံးပဲ။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဟုတ်တာပေါ့”

ခါမှီ ရင်ထဲမှာ တနံနံဖြစ်လျက်ပဲ အောင်သီး။အောင်သက်
ပြီးပြထောက်ခံလိုက်ရပါသည်။

“ခါမှီတို့ ပြန်ပါဦးမယ်နော် ဆရာမ၊ ကိုရောင်နီရော ပြန်တော့မလား”

ခါမှီက ဆရာမကို နှုတ်ဆက်ရင်း သူ့ကိုပါ စကားခေါ်လိုက်သည်။
ပြန်ချင်လှပြီလေ။ ပြီးတော့ ခါမှီက မိန်းမပီပီ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကလေးတွေလည်း
ထုတ်သုံးကာ သူ့ဆီက သဘောထားနှင့် သတင်းအချက်အလက်ကလေးတွေကို
အစ်ဖို့အောက်ဖို့ ခဏတစ်ဖြုတ်မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ သည်။

“ပြန်တော့မယ်လေ။ ဆရာမဆီ စာအုပ်ပို့ရုံသက်သက်ဝင်လာတာ
ပြန်ပါဦးမယ်။ ဆရာမလည်း နောက်လည် လိုတာ ရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုရောင်နီ ကျေးဇူးပဲနော်”

သူကပါ နှုတ်ဆက်ထွက်လာတာမို့ လှေကားအတိုင်း

အတူတူဆင်းလာဖြစ်ကြရင်း ခါမှီက စကားစလိုက်ပါသည်။

“ကိုရောင်နီလည်း မေမဒီကို လိုက်နေတာလား။ ခါမှီတို့နဲ့
ကိုရောင်နီကလည်း တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဆုံဆုံနေတော့တာပဲနော်။
အကြံတူလို့ပြောရမလားပဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ။ ထုတ်ဝေသူ လုပ်နေကြတဲ့ အချင်းချင်းပဲ”

“ကိုရောင်နီက မေမဒီကို ကမ်းလှမ်းနေတာ ကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

“ဒါဆို ခါမှီတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပေါ့ ဒါပေမဲ့ ကိုရောင်နီက အမြဲတမ်း
ခါမှီတို့ထက် တစ်ကွက် ကြောနေတက်တာပဲ ကိုရောင်နီပဲရမှာပါ”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မခါမှီတို့ ရချင်လည်း ရမှာပါ။
သူဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်မူတည် တာပဲ”

“ထုတ်ဝေသူရဲ့ စွမ်းရည်ပေါ်လည်း မူတည်နေတာပဲရှင် ဒါနဲ့ ဆရာမ
မေမဒီကို ကိုရောင်နီ ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင် ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“သူ့ကြည့်ရတာ နည်းနည်းများ ဆက်ဆံရ လက်ပေါက်ကပ်သလားလို့”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတက်ဘူး”

“တောင်းဆိုတဲ့ အချက်တွေကလည်း အများသားနော် ကိုရောင်နီကိုရော
မတောင်းဆိုဘူး လား”

“အင်း ဒီလိုပါပဲ တောင်းဆိုပါတယ်”

“ကိုရောင်နီက လိုက်လျောမှာလား”

“စဉ်းစားတုန်းပဲ”

“တကယ်တော့ ခါမှီတိုလို ထုတ်လုပ်သူတွေ

စည်းလုံးညီညွတ်ကြဖို့ကောင်းတာနော်။ စည်းစည်း လုံးလုံး ခင်ခင်မင်မင်နဲ့
ညှိထားကြရင်စာရေးဆရာအနေနဲ့ အပြိုင်လိုက်နေကြတဲ့ ထုတ်ဝေသူကြားမှာ
တင်းခံပြီး အပေါ်စီးက နေလို့မရတော့ဘူးပေါ့”

“အင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ခင်းဗျားကြည့်ရတာ ဒီနေ့

နည်းနည်းထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ရုတ်တရက်ကြီးအဆင်ပြေလာသလိုပဲ”

“ဪ ဒါကတော့ လုပ်ငန်းတူချင်းမို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တဲ့
သဘောပါပဲရှင် ရှင်ကလည်း သိချင်တာရှိရင် ကျွန်မကိုဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်။
ရွှေစင်ရေ ကိုရောင်နီကို လိပ်စာကတ်လေးပေးလိုက်ပါဦး”

“ရွှေစင်က ပြုံးနေသော ခါမှီမျက်နှာကို ဇေဝေဝါကြည့်ရင်း

လိပ်စာကတ်လေးထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။”

ခါမှီကတော့ သူ့ဆီက ပြန်ပေးလာမည့်

လိပ်စာကတ်ကိုမျှော်လင့်တာပင်။ သူတိုက်ကထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ်တွေမှာ
လိပ်စာပါပေမယ့် သူ့ hand phone နံပါတ်တော့ မပါနိုင်။ ဟိုသွား ဒီသွား ဗျာများ
နေတတ်တဲ့ လူလိုလူကို ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ ဟန်းဖုန်းနံပါတ်သိရမှာဖြစ်ပါမည်။

သို့သော် သူက ခါမှီထင်သလို ကတ်ထုတ်ပေးမလာဘဲ။

ကတ်မရှိဘူးဗျ တစ်ခါမှ လုပ်မထားဖူးဘူး။

ဖုန်းနံပါတ်ရေးပေးလိုက်မယ်။ ဘောလ်ပန်းလေး တစ်ဆိတ်လောက်

ရောင်နီ ဆတ်ခနဲ လက်ကမ်းကာ တောင်းလိုက်တာမို့ ရွှေစင်က

ယောင်ယမ်းကာ ဘောလ်ပန် တစ်ချောင်းအမြန် ကမ်းပေးလိုက်ရပါသည်။

ဘောလံပန်ရတာ နဲ့ သူက ခါမှီလက်တစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲကာ
ခါမှီလက်ဖဝါးပေါ်မှာ ဟန်း ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ခပ်သွက်သွက်ရေးပေးလိုက်သည်။

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသော သူ့အပြုအမူခါမှီကို
အငိုက်မိသွားစေပါသည်။ ရုတ်တရက်မို့ လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုန်းပစ်လိုက်ရမလား။
အလိုက်သင့်နေလိုက်ရမလား မဆုံးဖြတ်နိုင်ခင်မှာ ဖုန်းနံပါတ် ရေးပြီးသွားတာမို့
သူကခါမှီလက်ကိုလွှတ်ကာ ဘောလံပန်ကိုတော့ ရွှေစင်ဘက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်ပါ
သည်။

“သွားပါဦးမယ်”

ခါမှီ ကြောင်အဖြစ်နေရဆဲမှာ သူကခါမှီနှုတ်ဆက်ကျောခိုင်းသွားပြီ။
သူ့ပုံစံဟာ ခါမှီလက်မှာ ဒီလိုရေးလိုက်တဲ့အတွက် ဘာမှထူးထူးခြားခြားဖြစ်မနေ။
သာမန်လုပ်စဉ် ကိစ္စတစ်ခုကို ရိုးရိုးသားသား
လုပ်လိုက်ရသလိုပုံစံအေးအေးဆေးဆေးပင်။

“ဒီလူ... ဒီလူ ဘယ်လိုလုပ်သွားတာလဲ”

ခါမှီမှသာ လက်ဖဝါးကို ဖြန့်လျက်သားကျန်လျက် ရွှေစင်ရှေ့သို့
လက်ဖဝါးကို ထိုးပြရင်း ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

“မမ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ဖုန်းနံပါတ် ရေးပေးသွားတာ ဟိဟိ”

“ဟဲ ဒါတော့ငါသိတာပေါ့။ သူ ဘာအချိုး ချိုးသွားသာမသိတာ”

“သူ့ကြည့်ရတာ တော့ ရေးပေးစရာ စာရွက်အလွယ်တကူ မတွေ့လို့
အဆင်ပြေတဲ့ နေရာမှာ ရိုးရိုးသားသားရေးပေးသွားတာထင်ပါတယ်”

“သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လက်မှာရေးပေးစရာလား”

“ဒါဖြင့် မမက ဘာလို့ လက်ဖဝါးဖြန့်ပေးသေးလဲ”

“အိုး ဖြန့်မပေးပါဘူး။ ရုတ်တရက်မို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ အလိုက်သင့်

ဖြစ်သွားတာပါ”

“အငိုက်မိစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ဘာပဲပြောပြော ကြည့်ရတာ တော့ လှတယ်”

“ဘာ”

“ဪ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုလေ အဲဒီ လိုဇာတ်ကွက်မျိုးလေးတွေ
တွေ့ဖူးနေလို့”

“ရွှေစင် ညည်းမျက်နှာက ပြုံးစိစိနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ခါမှီက ပြုံးစိစိလုပ်နေသော ရွှေစင်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိရင်း
ရင်ထဲမှာတော့ ခိုးလိုချင်လှနှင့် ပင် လုပ်ချသွားပုံကြီးဟာ ဘာကြီးမှန်းလည်းမသိ။
ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ လက်ရဲဇတ်ရဲနဲ့

ခါမှီက ခုမှပြန်တွေးရင်း ရှက်စိတ်ဖြင့် ပါးကလေးတွေပင်
နီလာရလေသည်။

“မမခါမှီ”

“အင်း ဟင်”

ရွှေစင်ကခေါ်တော့မှ ခါမှီက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာရသည်။

“မမကိုကြည့်ရတာ ဒီနေ့ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုရောင်နီနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး အဆင်ပြေသွားသလိုပဲ”

ခါမှီကပင် ညစ်ကျယ်ကျယ်လေး ပြုံးလိုက်ရင်း

“အဲဒါက ပရိယာယ်လေး သူနဲ့ခင်မင်ရင်းနှီးမှ

သူ့ခြေလှမ်းတွေကိုစောင့်ကြည့် အစ်အောက်လို့ ရမှာပေါ့။ ငါဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေစမ်းပါ။”

ခါမှီက မထီတရီလေးပြောရင်း ခါမှီအကြံအစည်တွေကို စိတ်ထဲမှာအကွက်ဆင်နေလိုက်လေ သည်။

*

အခန်း(၅)

ခါမှီက ရောင်နီဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို ဂဏန်းခုနစ်လုံးဆီ နှိပ်လိုက်ပြီးမှ ကောင်းပါမလားဟူသော အတွေးနှင့်တုံ့ဆိုင်းတွေဝေကာ ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်လိုက်မိပါသည်။

သူနဲ့ကိုယ်က ခင်မင်လှတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က ဖုန်းစဆက်ရမှာကျတော့ တစ်မျိုးကြီးအ ထင်လွဲစရာများ ဖြစ်နေမလားမသိဟု တွေးကာ လက်ထဲက ခေါက်ဖုန်းကလေးကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် ကစားနေမိသည်။

အို... ဘာဖြစ်သေးလဲနော်။ လုပ်ငန်းတူချင်းမို့ လုပ်ငန်းကိစ္စ ဘာဘာညာညာ သတင်းဖလှယ် ချင်လို့ ဆက်တယ်။ ဆိုလည်း ဖြစ်တာပဲ။ သူလိုပုံစံမျိုးကိုတော့ ကိုယ့်ဘက်ကစပြီးမရိုးသော အီစီကလီ လုပ်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။

တကယ်တမ်း ခါမှီဆက်ချင်တဲ့အကြောင်းကတော့ မေမဒီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူ့ရဲ့သဘောထားကို အစ်အောက်ရင်း ကိုယ့်ရဲ့ သဘောထားအမှားတွေကို သူနားဝင်အောင် ပြောဖို့သာပင်။

ခါမှီက တွေဝေနေပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကျသွားကာ ဖုန်းကိုပြန်ဖွင့်ပြီး သူ့ဖုန်းနံပါတ်တွေကို ခပ် သွက်သွက်နှိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ကိုရောင်နီလား။ ကျွန်မ ခါမှီပါ”

“ရောင်နီသည် ခါမှီအသံကိုကြားရစဉ်မှာ မသိမသာလေး ကျိတ်ပြီးလိုက်မိပါသည်။”

“ဒီအမျိုးသမီးရဲ့

ကလေးသာသာအကြံအစည်လောက်ကိုမရိပ်မိဘဲနေရလောက် အောင် သူ
ကမထုံအပါ”

တွေ့စတုန်းက သူ့ကိုအထင်သေးလျှော့တွက်ခဲ့တာကိုလည်း
ရောင်နီကသိပါသည်။ နောက် တော့ နှင်းဆွတ်ပန်းဆီ ဝင်ထွက်သွားလာရင်း
ဆုံးကြသည့်အခိုက်မှာသူ့ကိုပြိုင်ဘက်လို သဘောထား ကာ မလိုတမာ
ထွေထွေငေါ့ငေါ့ ဆက်ဆံပြီးမှ မေမဒီအိမ်မှာဆုံစဉ် ရုတ်တရက် အချိုးပြောင်းရင်းနှီး
ရောနှောလာတဲ့ အကြံအစည်ကို သူက ရိပ်မိပြီးသားပင်။

ဒီအမျိုးသမီးဟာ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးလုပ်နေတယ်သာဆိုတယ်
စိတ်သဘောထားက ရင့်ရင့် ကျက်ကျက် မဟုတ်တာကို သူကတစ်ခါနှစ်ခါတွေ့ရုံနှင့်
သဘောပေါက်နိုင်ပါသည်။ ရောင်နီကို ပညာပြ ချင်သလို လို အကွက်ပဲ
ဆင်ချင်သလိုလို ပရိယာယ်လေးတွေ ဆင်လာပေမယ့် မဝိရိတာမို့ သူမရဲ့
အကြံအစည်းအားလုံးကို ရောင်နီက ထင်းထင်းကြီး ကြိုမြင်နေရပါသည်။

ခါမှီဟာ လူကြီးကို မျက်လှည့်ပြနေတဲ့ ကလေးလိုပါလား။

အေးလေ အဲဒီ လိုဆိုတော့လည်း လူကြီးက ကလေးရဲ့ မဝိရိတဲ့
လှည့်ကွက်ကလေးတွေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အထူးအဆန်းသဖွယ်
အံ့အားသင့်ပြရတော့မှာပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ မမခါမှီ”

“ခါမှီနာမည်မှာ မ ထည့်မခေါ်စမ်းပါနဲ့ ကိုရောင်နီရယ်။ ခါမှီဟာ
ခါမှီပေါ့။ မခါမှီဆိုတာ အကြား ရဆိုးပါတယ်”

“ဒါဆို ဒေါ်ခါမှီပဲ ခေါ်ပါမယ်”

“ခါမှီက ဒေါ်တပ်ခေါ်ရလောက်အောင်လည်း အသက်မကြီးသေးပါဘူး

ဦးရောင်နီရယ်”

“ကောင်းပါပြီ ခါမှီပဲ ခေါ်ပါမယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဦးရောင်နီ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကောင်းပါပြီရှင် ဒါနဲ့ ရှင်မေမဒီဆီရောက်ဖြစ်သေးလား”

“ခုတလော မရောက်ဖြစ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားရော ရောက်ဖြစ်လား”

“မရောက်ဖြစ်ဘူးလေ ခါမှီက လက်လျော့လိုက်ရင်ကောင်းမလားတောင် စဉ်းစားနေတာ”

“အလကားဦး နေတာ ခုတလောမှ မေမဒီ အိမ်ကိုခါမှီတစ်ယောက် ချောင်းပေါက်အောင် သွားနေတာ သူမသိတာမှတ်လို့ မေမဒီတို့ အိမ်အောက်ထပ်က စာအုပ်ငှားဆိုင်ပိုင်ရှင်ဟာ ရောင်နီသူ ငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ဟိုတစ်ခါ မေမဒီအိမ်အပေါ်ထပ်ကနေ ခါမှီနဲ့ရောင်နီ တွဲဆင်းလာတာ စကားရပ်ပြော တာတွေကို လှမ်းမြင်ပြီး ခါမှီကို သိရှိနေခဲ့တာပင်။ ညကတောင် မိုးအောင်က သူ့ကိုဖုန်းဆက်ခဲ့သေး သည်။”

“ထုတ်ဝေသူ မမကတော့ အရမ်းကိုခြေသွက်နေတော့တာပဲဟေ့။ သူလာရင် လက်ဆောင် တွေကလည်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ လူကလည်း မော့မော့ကြော့ကြော့၊ ဟဲ့.. ဟဲ့ လှတော့ လှတယ်ကွ။”

မိုးအောင်က ရယ်မောရင်းသူ့ကိုတောင် ခါမှီနှင့် ယှဉ်တွဲနောက်ပြောင်သွားခဲ့သေးသည်။

ခုတော့ ထုတ်ဝေသူ မမက ပြောင်လိမ်နေပြီ။ အင်းလေ ဘာတွေဘယ်လောက် ပလိစီချောက် ချက်ပြောနိုင်မလဲဆိုတာ နားထောင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ အလိုက်သင့်ကလေးပေါ့။

“ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ ရောင်နီရယ် တကယ်ဆို ခါမှီတို့ကလည်း

ငွေကြေးပုံအော ရင်းနှီးစာ ချုပ် ချုပ်ကြရမှာ မဟုတ်လား။ ခါမှီတို့ဘက်ကလည်း လုပ်ပိုင်ခွင့်လေး၊ အသာစီးလေးရချင်သေးတာ ပေါ့ အခုတော့ သူကချည်းပဲ အကွက်စေ့စေ့ထောင် စေ့စေ့ ဟာကွက်မရှိ အောင် အချက်အလက်တွေ တင်ပြတောင်းဆိုနေတာ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့။ လွန်တာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီ တော့ ခါမှီတို့ဘက်ကလည်း နည်းနည်းတော့ တင်းထားဦးမှလေ။ ခါမှီကတော့ သူပြော သမျှ မလိုက်လျော့နိုင်ထားဦးမှလေ။ ခါမှီတော့ သူပြောသမျှ မလိုက်လျော့နိုင်ဘူး။ ရှင်ရောဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“အင်းလေ ခင်ဗျားပြောသလို ပြန်တွေးရင်တော့ မခံချင်စရာပေါ့”

“ရှင်လည်း မလိုက်လျော့ချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

“ခါမှီတို့ ထုတ်ဝေသူတွေချင်း ခုလိုညှိထားကြရင်အပြိုင်အဆိုင် အလှအယက်ဖြစ်မနေကြဘူး ဆိုရင် သူလည်းခုလောက်တော့ ဘယ်တင်းထားနိုင်မလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုရောင်နီရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ခါမှီရယ်”

“ခါမှီကတော့ တကယ်ပဲ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့မယ်၊ အပြိုင်လိုက်နေတဲ့ထုတ်ဝေသူ မရှိဘူး ဆိုရင် သူလည်းကိုရောင်နီအနေနဲ့လည်း စာမူခမတန်တဆ ပုံပေးစရာမလိုတော့ဘူး။ သူတောင်းဆို တဲ့ အချက်တွေကို အလုံးစုံခေါင်းညိတ်စရာလည်း မလိုတော့ဘူးလေ”

“အဲဒီ လိုဆိုရင်တော့ ခါမှီကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပေါ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခါမှီ”

“ရပါတယ်ရှင်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လုပ်ငန်းတူ အချင်းချင်းတွေပဲ

မဟုတ်လား အပြန်အလှန်ကူညီမှု အလျော့ပေးညှိနှိုင်းမှုတွေ လိုအပ်တာပေါ့”

ရောင်နီသည် ခါမှီရဲ့ ပရိယာယ်စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ပြုံးမိနေရပါ သည်။

“မင်းနုပါသေး ခါမှီရယ်။ ခုချိန်မှာ ဒီလိုသာပြောလိုက်မိရင် ဘယ်လောက်ဆတ်ဆတ်ခါသွားမလဲမသိနိုင်ပါ။”

တကယ်တော့ ခါမှီဆိုတာ ရောင်နီထက်လည်း လုပ်သက်အများကြီးနုကာ မိန်းကလေးမို့လည်း အလုပ်ကိစ္စတွေထဲ ထဲထဲဝင်ဝင် သိပ်မသိလှဘဲ အပေါ်ယံကြောကလေးမှာနေကာ သူမရဲ့ မန်နေဂျာ မိန်းကလေးကသာဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ပါရသူဖြစ်ကြောင်း ရောင်နီ ကြားသိထားပါသည်။

ဒီလောကထဲက ထုတ်ဝေသူအချင်းချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းလို့မရရင်သာနေမယ်။ တစ်ယောက် အကြောင်းကို တစ်ယောက်က နားစွင့်သူလည်းရှိ။ အနည်းဆုံးတော့ ဘယ်သူက ဘယ်လိုဆိုတာ အကြမ်းဖျင်းသိထားကြပါသည်။

ခါမှီသဘောဟာ သူ့မှာ စာရေးဆရာကို ဆယ်အုပ်စာဖြင့် ဆယ်အုပ်စာ ပုံပေးနိုင်ဖို့ ပိုက်ဆံရှိလျှင် ထုတ်ဝေသူလုပ်လို့ရပြီဟု ထင်နေသလားပင် မသိနိုင်ပါ။

တကယ်တော့ အောင်မြင်တဲ့ ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန်မှ အောက်သက် ကျေမှ အနွံတာခံနိုင်မှ၊ ကိုယ့်တိုက်က စာရေးဆရာတွေအပေါ် ငွေကြေးစာမူခဆိုတာအပြင် လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးကအစ မေတ္တာစေတနာထားပြီး စောင့်ရှောက်ကူညီနိုင်ပါမှ ရေရှည်ဆက်ဆံရေး တည်ဆောက်နိုင်မည်ပင်။

စာရေးဆရာအများစုလည်း စိတ်ခံစားမှုဘက်ကို ဦးစားပေးသူက အများစုမို့ သူတို့စိတ်မှာ ကျေနပ်မှုအပြည့်ရအောင် ကိုယ်က

ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရသည်ပင်။

သူ့ကို ကိုယ်ကခင်ဗျားစာမူပေး၊ ရော့ ဒီမှာစာမူခဆိုတာမျိုး အရောင်းအဝယ်ဆန်ဆန် ခပ်တင်း တင်း ပြတ်ပြတ်သွားလုပ်လို့ကတော့ အဲဒီ ထုတ်ဝေသူအပေါ် သူတို့ဘက်က လုံးဝဖီလင်မလာနိုင်ပါ။ ကိုယ့်တိုက်မှာ မြေဖို့ရာ ငွေကြေးတစ်ခုတည်းနဲ့လည်း ဖမ်းဆွဲခေါ်ထားဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူတို့စိတ်ချမ်းသာပါမှ စာရေးလိုရမည့်မို့ ကိုယ်ကသူတို့လိုအပ်သမျှ ကိစ္စအသေးအမွှားလေး တွေကို လိုက်လုပ်ပေးရတာ လည်းရှိ ကားလိုတယ်ဆို ကားလွှတ်ပေး။ သူတို့မှာ တခြားစီးပွားရေးရှိရင် လည်း ကိုယ်က ကူညီပေး။ သူတို့ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ လိုက်ဖက်တင့်တယ်မယ့် အဆောင်အယောင်ဆိုတာမျိုး ကိုသူတို့ မဝယ်နိုင်သေးရင်တောင် ကိုယ်က ငွေစိုက်ထုတ်ပေးထားပြီး တဖြည်းဖြည်းမှ စာမူခနဲ့ ပြန်နှိမ် တာမျိုး ကြည့်ရှုပေးရပါသည်။

အဲဒီ လိုလုပ်ပေးရတဲ့အခါတိုင်းမှာလည်း တာဝန်ကျေသဘောမျိုးမဟုတ်အပေါ်စီးသဘောမျိုးမ ဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဘက်က အောက်သက်ကျေကျေ စေတနာပါပါမှ သူတို့ကလည်း ကျေးဇူးတင်ကာ တခြားတိုက်က ငွေပိုပေးပြီး လာဆွယ်ကြရင်တောင်မှ တစ်သိန်းနှစ်သိန်းကွာနေတာကိုလည်း မကြည့် ဘဲ ကိုယ့်အပေါ် ငဲ့ညှာပြီး ကိုယ်တိုက်မှာပဲ မြနေကြပါသည်။

ဒီသဘောတွေကိုဒေါ်ခါမှီက သဘောမှပေါက်ရဲ့လားမသိပါ။ သူတိုက်က လက်ရှစာရေးဆရာ တွေကတော့ စောင်ရေလည်း နည်းလှကာ အကျပိုင်းရောက်ပြီမို့ တခြားထုတ်ဝေသူတွေကလည်း သူ့ ဆီကလာလုဖို့ စိတ်မကူးကြလို့သာ သူတိုက်မှာ မြနေပုံရပါသည်။ ခါမှီလို အရည်အချင်းမျိုးနဲ့ဆို ဘတ်ဆဲလားတစ်ယောက်ကို နိုင်အောင်ထိန်းနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။

တကယ်တော့ မေမဒီတောင်းဆိုတဲ့အချက်တွေကလည်း မှန်ကန်တဲ့

ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက် အဖို့ မလိုက်လျောနိုင်စရာအကြောင်းမရှိပါ။
စာရေးဆရာကလည်း သူ့ဘက်က Safe ဖြစ်အောင်
တောင်းဆိုတာဖြစ်ပြီးထုတ်ဝေသူဘက်ကလည်း လုပ်ပေးသင့်သည့် ကိစ္စတွေပင်။
ထိုအချက်တွေကို လိုက်လျောခြင်းဟာလည်း စာအုပ်အပြင်အဆင်ကောင်းဖို့နှင့်
စာဖတ်သူတွေအပေါ် အကျိုးရှိစေဖို့ပင်။

အခု ခါမှီက ရောင်နီလို ထုတ်ဝေရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ အူမချေးခါး
နားလည်သဘောပေါက်သည့် သူမျိုးကိုမှ ကျားကိုကြွက်ကလေးက
လာကစားသလိုမျိုး ဘာညာသာရကာ မလှိမ်တပတ်လာလုပ်နေ လေပြီ။

သူမဘက်က မေမဒီကို မလိုက်တော့ဘူးဆိုတာမျိုးပြောပြီး
ရောင်နီဘက်က အားစိုက်မှုနည်း အောင် စာမူခသိပ်မပေးအောင်
အကွက်ဆင်နေတာပင်။ အဲဒီ တော့မှ ဒေါ်ခါမှီက အငိုက်ဖမ်းပြီး စာမူခ တွေပိုပေး
စာချုပ်ချုပ်ပစ်လိုက်မည်ဟု ကလေးအတွေးတွေးနေပုံရပါသည်။

မေမဒီကို ရရင်သာ ရှင်ခါမှီတို့ကို တစ်ပွဲကျွေးဖို့ မမေ့နဲ့နော် ကိုရောင်နီ

“မမေ့ပါဘူးဗျာ ဒါပေမဲ့ ရဖို့မရဖို့ဆိုတာလည်း မသေချာသေးပါဘူး။”

“သေချာပါတယ်ရှင် ရှင်ပဲရမှာပါ။ ခါမှီက နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီပဲဟာ
ခုကတည်းက ရှင်ကို ကွန်ဂရက်ကျူးလိတ်ရှင် ကြိုလုပ်ထားလိုက်မယ်နော်”

ခါမှီက ပိပိရီရီလေးပြောပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့
ခါမှီအနားမှာ လာထိုင်ကာ ခါမှီကို ပြုံးကြည့်နေသည့် ရွှေစင်ကို
မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်ပြီး မေမဒီဆို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဆရာမရေ ခါမှီပါ နေကောင်းရဲ့လား ဆရာမ ခါမှီတောင် ခုပဲ
လာဦးမလို့။ စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာမရယ်။ ခါမှီက
ဆရာမတောင်းဆိုတဲ့အချက်အလက်တွေအားလုံးကို လိုက်လျော့မှာပါ။ ပြီးတော့
စာမူခလည်း သူများထက် များစေရမှာပါ။”

